

[Justitsministeren.]

forslag fra SF, ellers ville det være kommet. Men det er naturligvis ikke det afgørende. Det afgørende for os i regeringen og for mig har været, at den gældende lov virker uretfærdigt.

Fru Nathalie Lind berørte faktisk noget meget væsentligt, da hun sagde, at den adgang, som den gældende lov har skabt for kvinder over 38, er kimen til en udvikling, som hun ikke synes om, og bevares, det er en hæderlig sag at være utilfreds med den udvikling. Vi er nogle, der synes, at det var en ufuldstændig løsning, en i og for sig rigtig begyndelse, men ufuldstændig og derfor uretfærdig, fordi den giver rettigheder for nogle, som er 38, men nægter dem på 37 de samme rettigheder. Den giver rettigheder for dem, som har 4 børn under 18 år boende hjemme, men ikke de tilsvarende rettigheder for dem, der kun har 3 børn hjemme og den fjerde måske under uddannelse uden for hjemmet. Det er altså simpelt hen et problem om at gøre ret og skel, der har præget vores aktivitet på dette område.

Jeg kan vel gå så vidt, at hvis regeringen skønner, at der i folketinget er flertal for, at denne lovændring skal føres igennem, så ville vi tilsidesætte vores pligt, hvis vi ikke søgte denne lovændring gennemført. En afstemning til sin tid vil vise, om vi har skønnet rigtigt.

Jeg kan da føje til, at hvis man kan tillægge de opinionsundersøgelser, der har været foretaget, nogen vægt, så er der i befolkningen flertal for at gennemføre den lovgivning, som vi her tænker på.

Må jeg så sige til fru Nathalie Lind, at hun rigtigt citerede et svar på spørgsmål 20; der føjes lidt mere til, men det skal jeg nu ikke lægge så stor vægt på. Men for det første vil jeg gerne sige, at jeg mener ikke, at jeg i mine første udtalelser så bastant, som fru Nathalie Lind gengav mine udtalelser, sagde, at vi havde sundhedsstyrelsens opbakning. Jeg vil hellere sige det på den måde, at sundhedsstyrelsen har ikke taget afstand, og hermed er jeg i hvert fald i overensstemmelse med en udtalelse, som sundhedsstyrelsen har fremsat i en skrivelse af 3. januar i år til indenrigsministeren, en skrivelse, som jeg mener at retsudvalget har fået. Jeg er desværre ikke i stand til at opgive bilagsnummeret, men der står i 2. stk.:

„Som forholdene har udviklet sig, skal sundhedsstyrelsen ikke rette indvendinger mod det fremsatte lovforslag under den bestemte forudsætning, at der sikres muligheder for en væsentlig udbygning af oplysningsarbejdet vedrørende forebyggelse af svangerskab, samt at den enkeltes økonomiske muligheder for prævention sikres.“

Og det er klart, det er nogle betingelser, som vi må søge at få opfyldt, og det har vi også erklæret vores vilje til at medvirke til. Vi har gjort det første skridt ved nu at søge lovens ikrafttræden udskudt, så bliver der tid til at sørge for den informationsvirksomhed, som er en forudsætning for sundhedsstyrelsens udtalelser, som jeg lige har citeret.

(Kort bemærkning).

**Thestrup:** Når ministeren kritiserer den bestemmelse i loven af 1970 om, at kvinder over 38 år havde ret til at få deres svangerskab afbrudt uden i forvejen at gå til mødrehjælpen, så ved ministeren udmærket godt, at det, vi gjorde her, var at følge en praksis, som mødrehjælpen næsten undtagelsesfrit havde fulgt. Mødrehjælpen gav i alle tilfælde, hvor kvinden var over 38 år, eller hvor der var 4 hjemmeværende børn, tilladelse til svangerskabsafbrydelse. Det var af praktiske, rimelige og fornuftige grunde, vi fik dette ind i loven. Jeg erkender, at det måske ikke var så logisk, men det var en praktisk og rimelig måde at ordne sagen på.

(Kort bemærkning).

**Nathalie Lind:** Jeg skal naturligvis ikke påstå, hvor bastant ministeren har udtalt sig, men jeg noterede ned og fik det indtryk, at sundhedsstyrelsen stod bagved, og det synes jeg ikke stemmer med de oplysninger, vi har. Jeg har denne skrivelse af 3. januar 1973 her, det er retsudvalgets bilag 6, og det er rigtigt, det, ministeren citerer, at man skal ikke rette indvending mod det fremsatte, men det er ikke blot et spørgsmål om oplysningsarbejde, det er også et spørgsmål om, at den enkeltes økonomiske muligheder for prævention sikres. Det var jo den anden ting, jeg tog frem, at regeringen ikke havde gjort det.